

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **A. D.,** zastoupené Mgr. Petrou Krnošovou, advokátkou, se sídlem Arbesova 409, Česká Lípa, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 23. 6. 2011, č. j. 60 Ad 4/2011 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 23. 6. 2011, č. j. 60 Ad 4/2011 - 62, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2010, č. j. X, jímž žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí o tom, že žalobkyni náleží od 14. 9. 2010 namísto invalidního důchodu pro invaliditu 3. stupně invalidní důchod pro invaliditu 1. stupně s tím, že výše tohoto důchodu zůstává beze změny.

Žalobkyně ve své žalobě proti správnímu rozhodnutí namítala, že žalovaná nedostatečně a nesprávně posoudila její zdravotní stav, zejména z hlediska psychologického, psychiatrického a interního. Zdravotní stav žalobkyně se zhoršil, neboť špatně toleruje supresní hormonální léčbu, která je nezbytná. Žalobkyně má problémy se spánkem a není schopna zvládat ani minimální pracovní zatížení.

Krajský soud na základě žaloby nechal posoudit zdravotní stav žalobkyně Posudkovou komisí ministerstva práce a sociálních věci (dále jen „PK MPSV“) a žalobu zamítl s tím, že PK MPSV konstatovala, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož dominující příčinou je vyjmutí štítné žlázy a krčních uzlin v roce 2003 bez známek recidivy onkologického onemocnění. PK MPSV stanovila míru poklesu pracovní schopnosti o 25 % podle kap. II., odd. a, pol. 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Tuto procentní míru poklesu pracovní schopnosti PK MPSV navýšila o 10 % s ohledem na další potíže žalobkyně, a to zhoršenou subjektivní toleranci substitučně-supresní léčby a lehké duševní onemocnění. PK MPSV tedy potvrdila závěr žalované o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně (35 %) a dále konstatovala, že žalobkyně je schopna vykonávat výdělečnou činnost s menšími nároky na tělesné schopnosti. Žalobkyně v průběhu onemocnění dosáhla středoškolského vzdělání ekonomického směru a studuje vysokou školu, tudíž je schopna rekvalifikovat se na jiné vhodné zaměstnání než původně vykonávané (malířka skla). Krajský soud dále konstatoval, že žalobkyně uvedla při jednání, že při studiu vysoké školy si našla zaměstnání na 4 hodiny spočívající v administrativní činnosti, avšak v práci usnula a dospěla k závěru, že kvůli hormonální terapii, kterou absolvuje, není schopna pracovat. Krajský soud uvedl, že posudek PK MPSV vyvrací námitky žalobkyně a vypořádává se s problematikou její nespavosti. Pokud jde o psychické potíže žalobkyně, tyto posuzoval psychiatr stanovený PK MPSV a dospěl k závěru, že po léčbě se stav žalobkyně zlepšil, proto psychické potíže nebyly shledány jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně a byly zohledněny ve zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti o maximálních 10 %. K tvrzeným potížím po vysazení hormonální léčby se krajský soud nemůže vyjadřovat, neboť k tomu došlo až po vydání napadeného správního rozhodnutí. Po skutkovém posouzení věci krajský soud dospěl k závěru, že u žalobkyně byl zákonným způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti o 35 %, nikoli tedy nejméně o 50 % nebo nejméně o 75 %. Podmínky pro trvání nároku na invalidní důchod pro invaliditu 3. stupně tedy nebyly splněny. Žalovaná proto postupovala v souladu se zákonem, pokud vyslovila, že s ohledem na zjištěnou procentní míru poklesu pracovní schopnosti u žalobkyně o 35 % náleží žalobkyni nadále invalidní důchod pro invaliditu 1. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Krajský soud tedy ve svém zamítavém rozsudku dospěl k závěru, že žalovaná vycházela ze správně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, který byl posouzen v souladu se zákonem o důchodovém pojištění a jeho prováděcí vyhláškou č. 359/2009 Sb.

V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uvedla, že napadá rozsudek krajského soudu pro vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu se spisy, tedy z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelku invalidizuje nikoliv zdravotní stav po operaci onkologického onemocnění, který byl prvotní příčinou jeho zhoršení, ale následná léčba, která ji vylučuje z jakékoliv dlouhodobé souvislé činnosti. Medikace vysokými dávkami hormonů, tzv. supresní terapie, vede k tomu, že má vážné potíže se spánkem. Stěžovatelka je schopna občas lehké práce sedavého charakteru jako např. práce administrativní. Zcela však postrádá schopnost věnovat se takové práci soustavně za současně probíhající supresní terapie. Podle

stěžovatelky se posudková lékařka okresní správy sociálního zabezpečení v České Lípě (dále jen „OSSZ“) nezabývala stěžovatelkou uváděným nedostatkem spánku a problémem s jeho pravidelností, PK MPSV se pak touto otázkou zabývala jen okrajově, a proto si soud měl vyžádat další doplnění posudku PK MPSV o posouzení spánkové nedostatečnosti v příčinné souvislosti s hormonální léčbou.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka námitky z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro tyto důvody kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Rozhodnutí soudu o přiznání invalidního důchodu jako dávky důchodového pojištění se opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Tyto posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, rovněž však k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených ustanovením § 77 s. ř. s. Přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

Krajský soud proto nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudku PK MPSV; tato komise totiž ve svém posudku nepominula žádné z potíží udávaných stěžovatelkou, resp. potíže, o nichž byly doklady ve zdravotnické dokumentaci. Takové opomenutí ostatně nenamítala ani stěžovatelka, pouze se lišila ve svém subjektivním hodnocení závažnosti těchto problémů. Výhrady stěžovatelky vůči posudku PK MPSV se vztahují pouze k důrazu, který PK MPSV přikládá jednotlivým diagnózám, neboť posudek bere v potaz jak problémy stěžovatelky se supresivní léčbou, tak i problémy s nespavostí a pouze je hodnotí jinak, než jak by si stěžovatelka přála. Posudek PK MPSV uvádí, že se u stěžovatelky jedná o reaktivní depresivní poruchu, proto není posuzována samostatně. Z nálezů o stavu stěžovatelky před datem vydání přezkoumávaného rozhodnutí vyplývá, že hodnotí stížnosti na spánkový režim jako lehké. Stěžovatelkou předložené zprávy internisty a psychologa z února 2011 pak popisují zdravotní stav stěžovatelky až v době po vydání napadeného správního rozhodnutí, a proto nejsou

v posudku hodnoceny. Nejvyšší správní soud uzavírá, že se posudek PK MPSV všemi stěžovatelkou namítanými zdravotními problémy zabýval a že dostatečně odůvodnil, jak dospěl ke svému závěru. Taktéž závěr, že posudek nemůže zohledňovat popis zdravotního stavu stěžovatelky v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí, považuje Nejvyšší správní soud za zákonný.

Ani námitka, že žalovaná vycházela ze závěrů lékaře OSSZ, které pak byly revidovány posudkem PK MPSV, nemůže být důvodem zrušení napadeného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud již v obdobných případech konstatoval, že *„důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívajícího v tom, že správní orgán pro skutkovou podstatu, z níž vycházel, neměl oporu ve spisech, nelze ve věci týkající se dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem přisvědčit, jestliže Česká správa sociálního zabezpečení ve svém rozhodnutí vycházela z posudku podaného posudkovým lékařem příslušné správy sociálního zabezpečení“* (srov. rozsudek č. j. 5 Ads 15/2003 - 60 ze dne 11. 11. 2003, publikovaný pod č. 176/2004 Sb. NSS). PK MPSV sice doplnila závěry lékaře OSSZ o problematiku nespavosti stěžovatelky, avšak procentuálně se pokles pracovní schopnosti nezměnil, tedy změna neměla dopad na zařazení stěžovatelky do jiné kategorie invalidity. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud shledal postup a závěry žalované jako souladné se zákonem.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo namístě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu